

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947.

Петро Андрусів

РІК IV. Ч. 11. ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА., ЛИСТОПАД, 1947. ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., NOV. 1947. VOL. IV, No. 11

МОЛОДЕЧИЙ ВІДДІЛ 52 СУА У ФИЛАДЕЛФІЇ

Долішній ряд з ліва: Олена Страйт, перша голова відділу; Анна Григорець, секр.; Марія Гриб, рек. секр.; Стефанія Вочок, голова; Анна Гриб, місто-голова; Вікторія Мельник, касієрка; Мілдред Потоска, заступниця; Марія Гніда, председателька „Саншайн” комітету.

Другий ряд з ліва: Іванна Коник, Стефанія Креденсор, Юлія Летнавчин, Амелія Бохей, Ольга Лісо, Марія Качор, Софія Креденсор, Марія Вочок, Ольга Василенко, Олена Сава, Йосифа Летнавчин.

Третій ряд з ліва: Аделя Бірн, Естела Брендзей, Катря Муха, Ольга Вітошинська, Марія Рибачок, Анна Кін, Емілія Самбор, Марія Симкус, Пар. Білінська, Олена Волянська.

ВЕРНУЛИСЯ З ЄВРОПИ КАНАДІЙСЬКІ ДЕЛЕГАТИ

Дня 15 вересня прибули з Європи члени Української Канадської Місії панна Анна Храплива й п. Антін Яремович, які від жовтня минулого року до 1 вересня працювали між українськими скитальцями на терені окупованої Німеччини. Панна Храплива працювала в американській зоні, а п. Яремович у британській зоні.

П. Богдан Панчук, голова місії й директор Центрального Українського Допомогового Бюра в Лондоні, прибув до Вінніпегу 24 вересня.

Усі члени місії здали звіт за своєї діяльності на європейським континенті перед Комітетом Українців Канади.

Читайте, ширіть „Наше Життя”

УМОВА З.У.А.Д.К. З І.Р.О. ПРО ДОПОМОГУ УКРАЇНСЬКИМ СКИТАЛЬЦЯМ

Дня 7 жовтня представник Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, адвокат Роман Смух підписав у Женеві умову з Міжнародною Організацією для Збігців (ІРО), на підставі якої ЗУАДКомітет і Фонд Допомоги Українців Канади визнані рівноправними міжнародними допомогливими організаціями для несення допомоги українським скитальцям в окупованих західних зонах Німеччини й Австрії.

Цим двом українським Допомоговим Комітетам признається рівночасно права дорадних тіл Військового Управління та РО в усіх справах які стосуються матеріальної допомоги для збігців і їх переселення.

БОЇ У.П.А. В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

Зі Львова повідомляють, що в районах Любачева, Бірчі, Сянока, Лежайська й Перемишля дійшло до нових завзятих боїв між групами українських повстанців з одного боку та совісько-польськими військами з другого.

Біля Перемишля стверджено три нові повстанські групи під назвами „Медвідь”, „Мева” і „Волиняк” Ці групи ввели в цілому ряді місцевостей своє власне цивільне управління.

ЗУАДК ДАЄ ПОМІЧ ВОЯКАМ УПА

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет переслав поміч воякам УПА, які перейшли в американську зону в Німеччині, у ліках і поживі.

ЗА 3 МІСЯЦІ ПЕРЕСЕЛЯТЬ 60,000 СКИТАЛЬЦІВ

Виконавчий секретар Підготовної Комісії Міжнародної Організації для Збігців (ІРО) заявив на засіданні згаданої комісії, що протягом найближчих трох місяців будуть переселені дальших 60,000 скитальців із загальної кількості 1,600,000, які ще переселення дожидають.

Він рівночасно домагався рішуче міжнародної акції для остаточної розв'язки проблеми скитальців, а власне переселення до поодиноких країн, які виявили готовість прийняти їх.

Збірка одержі для скитальців мусить бути геть активніша. Посилати на адресу:

Unitarian Collection Warehouse, Ukrainian Relief
31 E. 35th St. N. Y. C.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

У Листопадові Роковини

Знову золотистий листопад. А його перший день це роковини великої історичної події, роковини проголошення Самостійної Західно-Української Народної Республіки у Львові, 29 років тому, раннім ранком на вежі ратуша й на всіх державних будівлях гордо замає жовто-блакитний прапор — символ української влади у столиці Західних Українських Земель. Кам'яними вулицями міста залунали маршові кроки перших відділів українського війська, які зараз же на другий день мусили зводити важкі бої з переважаючими силами польського наїзника. Тільки завдяки незвичайному героїзмові тих незначних військових сил удалося три тижні удержати Львів при українській владі. І хоча все свідоме громадянство, без ніяких різниць, карно підчинилося своїй владі — встоятись не було сили.

Однак тут не час і не місце застановлятись над невдачами. Навіть найбільші народи побіч перемог зазнавали теж невдач.

Чин Першого Листопада започаткував нову добу у визвольних змаганнях українського народу. Він запалив чергові покоління до безперервної важкої визвольної боротьби. З нього черпали силу славна Українська Галицька Армія й Українська Повстанська Армія, яка до сьогодні продовжає визвольну боротьбу.

Поволі старілися, а то й відходили творці й учасники першолистопадового чину. Але започатковану ними боротьбу переймало й продовжало з величезним запалом і жертвенністю молодше покоління. Чим міцніше й дужче затискалися окупи польського окупанта, тим сильніший спротив ставили борці за права й волю українського народу. Кращі з них гинули на шибеницях, по тюрмах, а деякі від підступної кулі, без суду.

Польські в'язниці заповнялися все новими й новими українськими політичними в'язнями: священиками, студентами, робітниками, селянами.

Рік-річно у роковини Першого Листопада тисячі українців спішили до церков на богослуження, щоб помянути тих що впали у нерівній боротьбі. Рік-річно у Львові на Святоюрській Горі у цей великий день з'являвся між вірними наш сідоглавий Князь Церкви, Митрополит Андрей, та благословив український народ на дальші терпіння, на дальші змагання й жертви, аж до остаточної перемоги.

В Україні сьогодні, в день великих роковин, мовчать дзвони, закриті церкви. Зо Святоюрської Гори не спливає цілюще благословення. Червоний окупант саме в одні з листопадових роковин позбавив життя нашого Князя Церкви — Митрополита графа Андрея Шептицького. Нічим не відмічає сьогодні Львів своїх славних днів. Однак Листопадовий міт горить яким вогнем у серцях всіх українців: і тих що мусять мовчати на рідних несвоїх землях, горить у серцях засланих у сніги Сибіру, Соловків, Юлими та в руді степи Казахстану. Горить у серцях тисячів українців прогнаних з прадідних земель у піски Пруссії й Шлеську. Горить у зболілих серцях українців, що мусять в голді й холоді скитатись на чужині. Теж не згас він у серцях американських українців, які більш як коли звертаються всією своєю душею до страждального українського народу.

У великі роковини першого листопада 1918, очі всіх українців, де вони не були, звернені на рідні землі. Бо там на розлогій Україні продовжується діло започатковане тому 29 літ у Львові.

Українська Повстанська Армія під проводом генерала Тараса Чуприки, великого сина Галицької Землі, веде нерівну боротьбу з червоним окупантом. Звіти про героїчні бої УПА доходять аж сюди, за океан. Вояки УПА виснажені, без належної зброї, без мундурів борються на життя й смерть, щоб раз на завжди зник із земної кулі червоний прапор — символ насилля над гідністю людини й нації.

Американські українці мусять допомогти українським пов-

Велика віра в ідею

Кожний народ, що має вироблену національну свідомість, прямує до незалежного державного життя й не піддається у цій боротьбі, поки не досягне своєї мети. Народ із здоровою моралю, зо сталевим гартом громадського світогляду мусить вийти побідником. Тільки кволі душі падають забутими під жорстоке колесо історичних подій.

Український народ вже сотки літ змагає до великої ідеї самостійного державного життя. Довга й кривава була та боротьба. Поніс український народ незмірну втрату в часі татарщини, зазнав руїну під новим терором російського деспотизму. Скитається по світі бездомним. Але не впав давніше у хвилинах найчорніших годин, не піддається зневірі й тепер. Корінь українського народу лишився здоровим і родючим, хоч листя обскубане й гилля поломане.

В чім лежить та велика невичерпана сила життєздатності українського народу? Передусім у великій ідеї самостійного державного життя. В тім безнастаннім палаючій вогні могутого бажання, сильного хотіння жити самостійно й управляти своїм життям без чужого наказу. В тій сильній волі бути незалежним господарем на своїй власній землі.

От це велике хотіння до самостійного життя проявилось яким блиском ще під упадку княжої доби в козацьких подвигах, у вогневих словах Шевченка, Франка й Лесі Українки, й стало невгасаючим маяком, що освітив рух національного відродження у дев'ятнадцятому столітті й став найголовнішим стимулом до визвольної збройної боротьби в першій світовій війні. Й сьогодні блиск того маяка, рефлектора кидає світло по всім світі, де тільки живуть українці, просвічуючи їм дорогу, вказуючи всім разом прямувати до світла правди й перемоги над злом.

Та велика ідея зроджує незломну волю жити, сталити гарт душі й вірити в її успіх. Така віра у слушність ідеї це найсильніший мотор, що здвигає народ у хвилинах найбільшої зневіри.

Під цю пору розпорошеності українців по всіх закутинах світу потрібно свідомо й пляново плекати віру в успіх нашої державницької ідеї. Потрібно вщепити її в як найширших масах, бо сила віри у вибрану ідею це найсильніший двигун. Не сміє в час бути дезертирів, не сміє бути хвилювань в один чи другий бік. Не сміє бути зневіри — "може так" або "може ні". Є тільки одна дорога, що веде до ясно означеної мети, й тільки цєю дорогою ступати з рішучістю, певністю й смілістю. Так як жиди цілого світу обедналися тим, що вони жиди і підпорядковують всю свою акцію до своєї жидівської мети, таксамо й українцям треба ступати сміло одною дорогою, без збочень, до своєї мети.

Віра в успіх нашої ідеї вимагає від нас ясної думки, що по кожному упадку треба наново починати, треба наново зриватись на ноги, і далі бігти до своєї цілі. Так як у спортових перегонах по дорозі впавши, знову на ноги і далі вперед до означеної мети.

Добрим прикладом віри в успіх ідеї можуть послужити місіонарі різних християнських церков, які на американським континенті просвіщали первожителів індіан, ведучи боротьбу на життя й смерть. Були такі, що падали, а по них приходили нові місіонарі і знову починали не зневірюючись. В них була віра у велику ідею ширення Христової науки. Вони не визнавали себе поконаними. Мучеництво за ідею формувало в них героїчні душі. Вони були певні свого післанництва, своєї місії, й тому вірно служили не лякаючись мук ні смерті. Та віра в успіх їх ідеї стала гартом їх душі.

Таку віру в успіх нашої державницької ідеї треба плекати в найширших масах українського народу по всіх закутинах світа, бо в ній велика сила. Здорова мораль, стала твердість душі й характеру двигне народ до висот, і pomoже остаточно стати переможцем. У світі сильні побіджують, а кволіх історія не милує.

Нехай ці думки послужать за пригадку українському громадянству, коли споминають визвольну боротьбу світлих Листопадових днів.

Савеля Стечишин.

станцям морально й матеріально. Мусять причинитись до того, щоб демократичний вільний світ вглянув у справи Східної Європи за залізною стіною. А коли це станеться, завершиться боротьба піднята 29 літ тому, й над вільною Україною замає знову жовто-блакитний прапор, символ волі й незалежності нашого народу.

М. З. М.

Річні збори Головної Управи Союзу Українок Америки відбудуться в неділю, 14 грудня, 1947, в годині 1 сполудня в домівці Централі, 866 Норт 7-ма вулиця. Контроля книжок буде в суботу 13 грудня, в годині 11 перед полуднем.

До усіх відділів що не вирівнали ще своїх залежностей за 1947 р., звертаємося з проханням зробити це не пізніше 20 листопада. Звертаємо увагу, що деякі відділи що прислали річну вкладку, не прислали ще 5.00 дол. організаційного фонду, які приписані статуту. Деякі відділи мабуть вважають що довільні датки на пресовий фонд значить що вони звільнені з обов'язку вдержання свого часопису, бо не прислали нічого, або дуже мізерну суму. При найкращій добрій волі й напруженні сил, не можна дати вам шановні членки С.У.А. кращої газети, коли ви самі не подбаєте про її піддержку.

Багато радісних вісток маємо для вас, дорогі сестри союзянки. Наша організація окрашується новим квітом, нові, молодечі відділи ростуть. Нові кадри бадьорих ідейних робітниць. Від конвенції С.У.А. в грудні, 1945 року, одержали свої чартери нові молодечі відділи: Джерси Ситі, ч. 50; Акрон, Огайо, ч. 51; Шикаго, ч. 56; Філадельфія, Па., ч. 57; Детройт, Міш., ч. 58, а зголосили свою готовість відділ (ще один) в Детройт, Міш, і Клівленд, Огайо, а Ньюарк, Н. Дж., наклеюється, й віримо що вкортці буде з нами. Так б'же нових вже зголошених відділів є 7, від грудня 1945 року. Радість велика!

Кожного місяця будемо подавати на першій сторінці знімки тих відділів щоб познайомити нас усіх з новими членками. Не можемо забути, що маємо два молодечі відділи вже з нами довший час, а саме відділ 52 у Філадельфії, який в жовтні святкував свою 10 літню річницю, й відділ 53 в Брукліні, який незадовго буде обходити теж свій ювілей. Всіх молодечих відділів до цього часу є 9, і дай Боже щоб за помічю старших відділів — піонерів наша організація доводила все нових квіток до вінка слави Союзу Українок Америки. Спасибі відділам 7 в Акрон, 36 в Шикаго, 52 у Філадельфії, 23 в Детройт, 30 у Клівленді, 5 в Детройт, й 28 в Ньюарку що заохотою й добрим прикладом пригортають нових робітниць для праці в організації С.У.А, яка служить українському народові у його змаганнях до свободного, самостійного державного життя, а Америці дає карних, свідомих громадян.

Радісно буде вам знати що при дальшій такій піддержці видання творів Лесі Українки в англійському перекладі, як це дотепер було, ми зможемо сплатити вже до кінця року довг за переклад, а з новим роком зачнемо збирати гроші на друкування книжки. А головне, й для нас вельми підбадьорююче є те що наші посестри на скитальщині не тільки радіють нашій задумі, але пишуть до голови С.У.А ось що:

"Повідомляємо Вас, що Головна Управа О.У.Ж. (Обеднання Українських Жінок) порішила фонд Лесі Українки у висоті 12,000 марок переслати Вам на видавня творів Лесі Українки. Читаючи Ваші відозви в "Нашім Житті" в справі збірки на цей фонд, ми рішили причинитися хочаб малою жертвою до переведення цієї так важливої акції.

"Ми сподіємось за ці гроші вислати певну кількість вишивок Вам до Америки й Ви можете їх роздати поміж поодинокі Ваші відділи, а ті дорогою фантової вигравки, льосуючи ці вишивки зможуть зібрати напевно поважну суму. Ми постараємося що ці вишивки будуть дуже гарні, стилеві й вартісні. Хочемо щоб ця ідея яка зродилася в одному часі у Вас і у нас на скитальщині, знайшла дійсне попертя в обох організаціях, і ми спільно причинилися до здійснення такого важного для нас діла"

Додавати до того коментарі зайва річ, бо ваше серце скаже вам багато краще.

* * * *

До секретарок відділів С.У.А. У цім числі, в іншому місці знайдете квестіонар, який просимо негайно виповнити й вислати. Централь мусить зробити підрахунок "акції допомоги таборам скитальців" яку вела від січня ц. р. Квестіонар треба звернути до Централі найдальше до кінця листопада.

* * * *

Усіх, що замовили книжки "Мала Гігієна" і "Підручник крою і шиття" повідомляємо, що нова посилка цих книжок в дорозі, й незадовго будемо могли вислати. Усі примірники що були у нас, розійшлись дуже скоро.

Екзекутива С.У.А.

Детройт, Мни.

Катерина Готра, дорога членка 5 відділу С.У.А померла в суботу, 30 серпня, в лічній Анн-Арбор, проживши 43 років.

Походила з села Клішівна, пов. Рогатин, Україна, до Америки приїхала ще перед світовою війною. Осівши в Детройті, брала участь у громадським житті, а найбільше працювала в Союзі Українок Америки, в нашім 5 відділі, де й була головою один рік. Коли недуга не дозволяла їй працювати в уряді, то все таки вона живо цікавилась працею 5 відділу, дбала про відділ, радо жертвувала на цілі й була доброю дорадницею.

Членки 5 відділу С.У.А громадно зійшлись на похорон в одностроях і з прапорами щоб віддати останню прислугу Покійній Катерині Готра. Вона лишила добрий спомин здобутий щирою працею й добрим прикладом та сердечний жаль між членками С.У.А й усіх що її знали як добру українку патріотку.

Осиротила мужа Семена, дві доньки й сина, трое унуків, й сестри Н. Тербуш і Юлію Баб'як в Канаді й П. Синишин, в Нью Йорку.

Спи, дорога Сестро, нехай прибрана американська земля буде Тобі легкою.

Похороном займався наш молодий погребник Степан Бугай, син членки нашого відділу. Замість цвітів на могилу Покійної, зложили на пресовий фонд „Нашого Життя": Параня Стедкевич 5.00 дол.; по 2.00. М. Войтович, Р. Будзол і А. Галишин; по 1.00. П. Негреч, А. Масівчук, Т. Бугай, Степан Бугай, Т. Кузич, А. Кобаса, А. Хом'як, Е. Лисан, Анна Патра і К. Сосновська. Разом \$22.50.

Павлина Будзол, секр.

ЧЕСТЕР, ПА.

Катерина Проць, членка 2 відділу С.У.А померла на удар серця дня 17 серпня. Вона походила з села Татари, пов. Самбір, до Америки приїхала 1903 року. До 2 відділу Союзу Українок Америки вступила 1927 року і була завжди доброю членкою С.У.А й щирою українською патріоткою.

Остала в глибокім смутку мужа, трох синів і три дочки. Членки 2 від. відчувають втрату доброї членки й пам'ять її буде завжди між нами. В похороні взяли участь членки С.У.А

в жалібних лентах і громадянство честерської громади при православної церкви.

Вічна Їй Пам'ять!

А. Мисишин, заст. секр.

ЧЕСТЕР, ПА.

Марія Коваль померла нагло на удар серця, дня 4 лютого. Вона походила з села Медвежа, пов. Дрогобич, до Америки приїхала в 1912 році, одружила у 1913 році. Весь час жила у Честер, Па. Марія Коваль була щирою українською патріоткою. Коли вступила до 2 відділу С.У.А в 1927 р. працювала щиро й раділа що Союз Українок зростає все більше й більше. Була тиха совісна робітниця, працювала найбільше як господиня у кухні підчас усіх імпрез які відділ уладжував на дохід Церкви, Народного Дому, народних та організаційних цілей.

З вибухом війни її два сини пішли до війська. Журба й тривога за їх життя причинились багато до її недуги серця. В 1945 помер її муж якраз в часі коли Марія Коваль лежала тяжко хвора і вона не могла навіть бути на його похороні. Також один із синів що був на фронті, не був на похороні свого батька. Все те прискорило передчасну смерть Марії Коваль, яка зоставила в глибокім смутку 2 синів, 3 дочки і членок 2 відділу С.У.А в Честер.

В похороні що був 8 лютого членки С.У.А взяли численну участь в жалібних лентах, і велике число честерських громадян що її знали й цінили як щире українку. Нехай вільна земля американська буде Їй легкою.

А. Мисишин, заст. секр.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В ЖОВТНІ, 1947

Річна вкладка і організаційний фонд:

Відділ 10 Олпфант, Па.	20.00	5.00
Відділ 24 Елизабет, Н. Дж.	20.00	—
Відділ 58 Детройт, Міш. (новий молод.)	10.00	чартер 5.00

Пресовий фонд:

Відділ 5 Детройт	5.00
Відділ 8 Бронкс	5.00
Відділ 29 Вунсакет, Р. Ай., (збірка)	15.00
Відділ 46 Філадельфія (збірка)	10.00
Відділ 48 Філадельфія (збірка)	3.50
Ангела Банах, Філадельфія	10.00

На видання творів Лесі Українки:

Відділ 2 Честер, Па.,	26.00
Відділ 5 Детройт,	25.00
Відділ 8 Бронкс;	5.00
Відділ 29 Вунсакет, Р. Ай.,	10.00
Відділ 31 Детройт,	10.00
Відділ 42 Філадельфія;	18.50
Відділ 59 Волтімор, Мд.,	25.00
Катерина Ярош, Філадельфія,	5.00

Передплати прислали:

Марія Фецашин, Клівленд	3
Анна Бойко, Філадельфія	3
Анна Мицишин, Честер, Па.,	3
По 1 передплаті: Марія Прокопович, Павлина Будзол, Н. Біло і Анна Руда, Детройт, Міш., Дарія Уляницька і Анна Сивуляк, Філадельфія.	

Віра Бабенко

В 1921 році на вулицях міста Тарнова, де перебував Уряд У.Н.Р., примушений переважними ворожими силами опустити рідний край, появилася чорнява дівчина, в козушку і в темнозеленій хустці з кошиком у руці.

То була Віра Бабенко, висланниця повстанчої організації на Катеринославщині, або, як мала називатися, Січеславщини. Вона була тоді гімназисткою 7 класу.

З розмови із нею виявилось, що коли війська У.Н.Р. в 1918 році залишили Катеринославщину й уже не мали змоги туди вернутися, то там заснувалася повстанча організація, під проводом серба лікаря д-ра Галієва. До цієї організації вступила і Віра, прийнявши на себе роллю розвідчиці.

З 1919 і по 1921 рік організація нерідко посилала від себе післанців до Уряду У.Н.Р. для зв'язку, але ні один з них назад вже не вертався. В 1921 році Віра сама виявила охоту піти як зв'язкова. Почуваючи себе зобов'язаною послужити Рідному Краєви та своїй організації, вона радо взялася за це небезпечне діло. Дальше від свого села вона зроду не бувала, а поїзду й на очі не бачила, а тут прийшлося пройти біля 1000 кілометрів.

Розмовляючи з нею, просто дивно було, скільки у цієї дівчини відваги, сміливості й саможертви. І все те так просто робилось, ніби то вона прийшла із сусіднього села, яких 3 до 5 кілометрів, в гостину до знайомих, а не такий далекий край, та ще в найнесприятливіших умовах, які тільки можна собі уявити, коли на Україні навіть дома небезпечно було сидіти, а не то поїхати в якусь дальшу дорогу.

Бо тоді по всій Україні вештались озброєні банди гільтаїв і різних злочинців, кожне місцеве „ЧЕКА“, що захотіло то робило, войовничий і побідний московський комунізм не знав міри своєму нахабству й вилловлював всіх хоч трохи для себе підозрілих людей, а то й просто інакше думаючих розстрілював.

У той час ця дівчина ішла в незнану далеку дорогу й несла з собою папери від своєї організації, з якими, як би її зловили, то не зналиб, яких мук для неї придумати.

Серед емігрантів з Великої України був Феденко, що до війни був учителем у Веселотернівській гімназії й пізнав її. Віра Бабенко була в Тарнові з тиждень, а одержавши папери від Уряду У.Н.Р., вирушила назад до дому. За два місяці були відомості, що вона щасливо повернулася назад, а ще за місяць прийшла вістка що якийсь зрадник із своїх видав всю повстанчу організацію, і що близько 60 людей зловлено і розстріляно разом з їх головою д-ром Галієвим.

Бабенківну арештували й мучили комуністи страшним способом, бо знали, що вона виконувала роллю розвідчиці, ходила до Уряду У.Н.Р. і думали, що вона знає, хто бере участь в організації та хотіли від неї довідатися назвиська.

Знущалися над нею в страшний спосіб: витинали на шкірі паси й здирали з живої; забивали під нігті цвяхи, голки; ломали й відрізували пальці на руках і ногах; видовбали їй очі.

Видумували всякі муки, але вона — ні слова не сказала. Нарешті замучивши селянську дитину і не довідавшись від неї нічого відрубали їй голову.

Честь і слава тобі дівчино-мученице за Україну!

У. П. А.

СПРАВА УПА В ЧЕСЬКОМУ ПАРЛАМЕНТІ

Звідомлення генерала Ференчіка

Дня 26 вересня всі чеські щоденники надрукували уривки зі звіту генерала Мікулаша Ференчіка у відділі державної безпеки чехословацького парламенту про прихвильність військ Української Повстанської Армії та території Чехословаччини.

Взимку й весною 1947 року поляки вивезли українське населення зо своїх південних областей. Тимсамим УПА втратила свої бази й можливості прохарчування на українській землі. Скоро, після того польська армія почала великий наступ на Українську Повстанську Армію, й поодинокі відділи УПА не мали сили вдержатись і правдоподібно на приказ Українського Комітету у місті Лінц, в американській зоні Австрії, почали пробиватись через Словаччину до Горішньої Австрії. Згаданий Комітет мабуть обіцяв повстанцям відповідне підкування. Одна з частин УПА має назву „Рен“ і складається з кількох сотень, в силі від 20 до 150 борців кожна. Сотня Хроменка, в силі 60 стрільців, пробилась аж до середньої Словаччини. Там її спинили чеські відділи. В наступних боях сотня втратила кількох вбитими і багатьох раненими. Між пораненими був теж і командант сотні, Хроменко, та його заступник, Лагідний. Опісля ця сотня розділилась на кілька менших відділів. Деякі з них нам (чехам) пощастило знищити, інші пробились на Мораву.

Сотня Бурлака, з тоїсамої частини „Рен“, мала 80 стрільців. В ночі з 5 на 6 вересня їм пощастило перейти ріку Ваг на схід від Ружанберга та продітатись до Малої Фатри. Тут їх оточили наші (чеські) війська. Сотня знову розбилась на кілька менших відділів, більшу частину з яких ми взяли в полон, або розбили, а опісля попав в полон зо своїм штабом і сам командант сотні, Шигельський-Бурлак. Таким чином зліквідовано найсильніший відділ УПА на нашій території.

В першій половині вересня стан відділів УПА на чеській території був такий: Відділи в силі від 10 до 25 стрільців появилися в околиці Левоча, Рохнява, Березно над Граном. Менші відділи до 5 стрільців є в повітах Чадца, Қисуцьке, Нове Місто, Велика Бичка, Тринчин, Пештани, Миява, Малацке, Турчанський св. Мартин, Поп-

рад, Левоча, Пряшів, Сабінов, Добшина, Гельниця і Банска Бистриця. Від 1 січня до 15 вересня УПА втратила на Словаччині 165 стрільців, з того 30 вбитими і 135, полоненими. Треба прийняти, що на Словаччині тепер ще перебуває до 200 українських вояків. Проти них стоять наші (чеські) війська під командою генерала Носика та є підстави думати, що в короткому часі бандерівці будуть цілком зліквідовані.

Немає доказів на підтвердження чуток, мовляв УПА дістає військовий виряд, зброю, харчі й лікарства, повітряним шляхом. „Але частина українського населення у Східній Словаччині симпатизує з бандерівцями, бо вони борються за Самостійну Україну“ (наведено дослівно заяву генерала Мікулаша Ференчіка). Українські повстанці озброєні крісами, револьверами, самопалами (автоматами), гранатами й легкими кулеметами.

Щодо протидержавної змови на Словаччині, то на його чолі став галицький українець Теодор Грунтовський, бувший офіцер Дивізії „Галичина“ Тепер він користувався фальшивими документами на імя Фабок. СНБ (чеське НКВД) слідила за ним довгий час. Після заарештування він признався до вини та видав усіх відомих йому змовників. На підставі його зізнань заарештовано досі 159 осіб, між якими є кілька священників, монахів і монахинь. Їх організація „Весна“ видавала летючки проти чехів і комуністів та приготовляла збройне повстання за самостійність Словаччини.

Генерал Свобода про боротьбу проти УПА

Дня 8 жовтня чехословацький міністр війни, генерал Людвик Свобода, сказав перед злученими секціями чехословацького парламенту звідомлення про дотеперішню акцію чехословацьких військ і поліції проти відділів Української Повстанської Армії, що перейшли на територію Чехословаччини.

Міністр заявив, що до Чехословаччини перейшли із Західної України 400 до 500 українських повстанців. Більшу частину з них, мовляв, вже пощастило знищити. Зразу для оборони кордонів і для акції проти УПА використовувано тільки словацьке військо, але опісля це виявилось невістарчальним, і тому з Чехії й Морави відслано війська та відділи (Продовження на сторони 11)

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО „ЖІНОЧА ПОМІЧ“

(Відділ ч. 3 Союзу Українок в Нью Йорку)

устроює

Веселий Осінній Бал

в ГАЛІ СВ. ЮРА, 217 Іст 6-та вул., Нью Йорк, Н. Й.

В НЕДІЛЮ, 9-го ЛИСТОПАДА, 1947

ПОЧАТОК ТОЧНО ГОДИНА 7 ВЕЧ.

МУЗИКА СНИГУРА — ВСТУП 65 ЦЕНТІВ

Л. Бурачинська

В долині Лімниці...

Хатня обстановка

Коли перенесемось думками у села над Лімницею, виринають перед нами їхні привітні сільські хатки. Більшість крита соломною, але тут і там височаться дахи з гонт, а то й виблискуює бляха. Хоч перетворювалось наше село, та поволі. Завжди задержувало свої квітники, рясні садки і веселі віконця. А над усім височіла деревяна церковця в тіні розлогих дерев.

А як було в хатах? Тут також вік не минув безслідно і впровадив дещо нового. Правда, в загальному воно не змінилось. Таксамо розложено в хаті все устаткування, таксамо розпирється в куті могутня сільська піч. Але є дещо нового. Тому хочемо тепер приглянутись, як виглядала сільська кімната перед цією війною. Перейдімось по селах Завій, Грабівка і Решняте.

У середнє заможної сімі є лише одна мешкальна кімната. Велику частину її займає сільська піч. Багатьом вона видаватиметься пережитком. Та в суворих умовах нашого клімату й сільського життя вона являється справжнім домашнім вогнищем. Чистенько вибілена, ще й підведена глиною, дає зимою потрібне тепло, а цілий рік готує у своїх челюстях смашну поживу.

У куті біля печі стоїть ліжко. Воно важке й міцне, як пристотить сільському устаткуванню. Матеріал дубовий, або буківий, тільки в новішому часі стали виробляти ліжка ялові. Розмір його бував різний. Звичайно воно запускане на темну краску. Ліжка зачіплені на гачках і легко їх можна розібрати. Сільська господиня їх часто шурує.

На споді ліжка густо виложене дощинками. Тут наміщують околіт житньої соломи, так щоб був рівний з бічницями. Подекуди вже починають уживати сінника з грубого мішкового полотна. Однак біль-

шість господарств сінника ще не знає.

Солому прикривають веретою, що заступає наше простирало. Це біла тканина з льону, мішаного з коноплями, зішита посередині білим лученням (рід мережки). В Решнятому стелять у будень білу, а у свято такуж верету, перероблену чорними смужками у взір. В Завою вживають у будень веріт, тканих у синю, зелену й вишневу кліточку, а у свято застелюють простиралом із льняного полотна, гарно вишитим на краю. В Грабівці верета теж має такі кольорові смужки, але буває однакова в будень і в свято. Назагал повинно бути веріт у кожній хаті більше, бо їх треба часто прати. В Решнятому кожна відданиця дістає у приданому 10-12 веріт, а далші до свого господарства мусить сама старати. Їхня тканина груба й туга, але згодом від частого прання м'якне й робиться гладка, приємна.

Окремої уваги заслуговують подушки на ліжку. Про них господині дуже дбають і вже найменша кількість — це 4, що повинні лежати в узголів'ях. Пір'я в подушках тільки гусяче, дерте, а то й гусяче мішане з пухом. Не даром же біля кожного господарства стадо гусей! Пошевки були давніше гладкі, білі, а тепер стали їх вишивати й укладають вишиваним боком до кімнати. Нераз пишастся аж вісім подушок на такому ліжку. Особливо там де підростають дочки, мусить мати задалегідь про це дбати.

Укриваються на ліжку в літі веретою, а зимою накидають поверх неї коц, а в ногах подушку.

Переходимо до стола. Це найважливіший предмет обстановки. Він стоїть у куті під святими образами, й докруги нього збирається вся сім'я. Матеріал його звичайно твердий ясень, явір, дуб, а в новішому часі почали комбінувати: при-

дубовій підставі дають верх із смереки. Розмір буває різний. Та всюди бачимо, що форма його подовгувата, щоб умістився добре в „покутті” та зібрав докруги себе численну сільську сімю. На підставі з чотирох ніг спочиває подовгувата скринка. На ній наложена столова плита, як її називають „плаха”, вільно, не прикріплена до підстави. У скринці є звичайно сховок на різні речі. Столи бувають у більшості гладкі, але трапляються й столи різблені на зграбно вирізаних ніжках. Звичайно стіл застелений скатертиною. Лише в Решнятому не застелюють стола в будень, але в свято обов'язково. Святкова скатерть є з тонких льняних ниток, перероблена червоними тканими смужками. У Завою повинна бути на столі і в будень біла, гладка скатерть, а в свято вишиваний обрус. Вишивають уже по новітньому — краєм йде вузенький віночок, а в кутках і по середині китиця. У Грабівці також застелюють стіл скатертю свого виробу. Вона виткана з льону й конопель у пасочки й кліточки. Розмір скатерти усе подовгуватий, щоб відповідав формі сільського стола.

Збоку біля дверей ще один важний предмет обстановки — мисник. Це шафка, призначена на хатню посуду й як така найбільше змінилась із сільської обстановки. Давніше це були чотири полиці, злучені бічними стінками, що стояли прямо на підлозі, або мали підставу — шафку з дверцятами. Тоді на полицях укладали поливані миски та іншу посуду як збанки, плескачі і т. д. В долішній частині, що замикалася дверцятами, стояв горщик із молоком, бохонець хліба та старша посуду, що її вживали до варення. Однак, як сказано, старих мисників уже небагато сталося. Посуди стало більше, як уживали в давнину та й для чистоти краще зберігати її за склом. Через те знайшлись по-

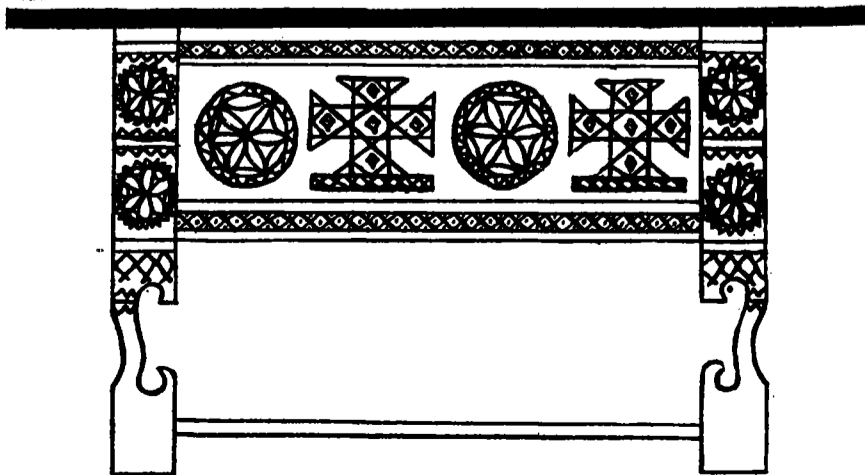
сільських хатах подекуди засклені „креденси”, що в засаді практичніші від мисників, та не такі мальовничі.

Дальшим важним предметом у хаті є скриня. Коли вона різблена, то стоїть у хаті між столом і ліжком. Коли скромніша, ставлять її в коморі. Скриню звичайно роблять з твердого матеріалу, явора або дуба. Звичайно має природний колір дерева й часто потемніла від старості. Новіші скрині виробляють із ялового матеріалу й розмальовують колірово. Тло буває темно-червоне, а на ньому вирізблені темні й ясні лінії й кружала.

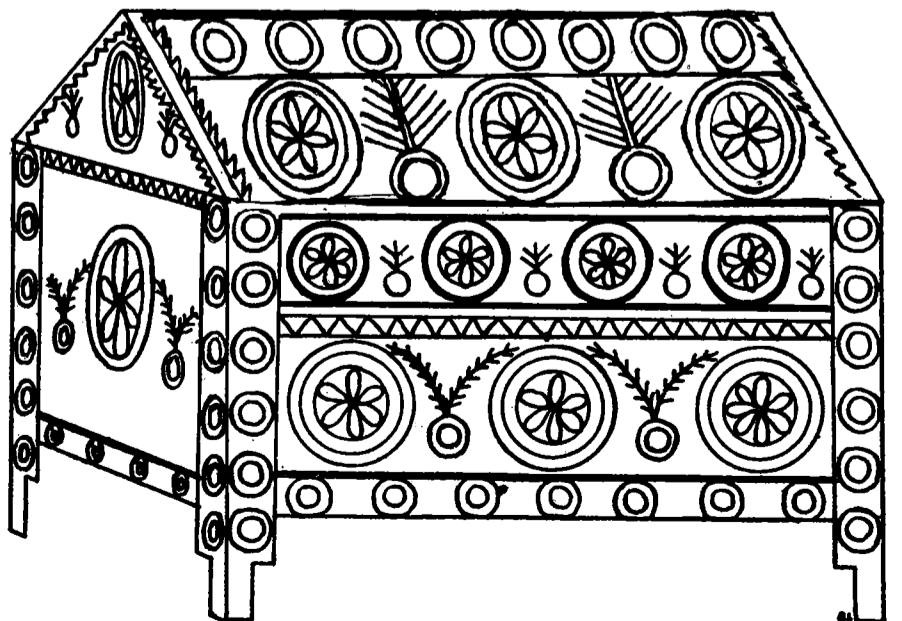
Залишаються ще лави. Вони звичайно такі довгі як дві хатні стіни, значить, тягнуться від мисника до ліжка, а на „покутті” під образами, творять кут. Давніше робили їх із дуба, а тепер із ялового матеріалу. Ширина їх 30 — 50 см. Лав не прикривають нічим, тільки як усю хатню обстановку, часто миють і шурують. Для доповнення лав почали появлятися в новішому часі стільці, звичайні, без опертя, з ялового матеріалу.

Кут, в якому стоїть стіл, зветься „покуттям” Святи образи, що тут нанизані, надають йому особливої поваги. Образів повинно бути щонайменше 8 штук, тісно поруч себе. Посередині Ісус Христос і Мати Божа, далше св. Миколай і св. Параскевія, св. Апостоли та святий, якого храм святкують у селі. В новішому часі на краях додавали також образи Тараса Шевченка та Івана Франка. Образи купували в містечку або на прощі в Гошові, куди їздили щороку на першої або другої Богородиці. Рямки до образів робили сільські столлярі, кедрові або ялові. Прикрасою над образами вшали паперові квітки та пучки зілля (васильок, ласкавець). Між образами на стіні приміщують тепер світлинні членів рідні.

(Продовження на стор. 12-ій)

Стіл у селі Грабівці, різьба в дереві.

Скриня в Перегінську. Бізьба й малювання на дереві.

Cultivating and Modernizing Ukrainian Culture

By Mildred Milanowicz

(Address delivered at the 10th Convention of UYL-NA held over the past Labor Day weekend at Hotel Benjamin Franklin, Philadelphia)

(Conclusion)

Songs

In established choirs, the feeling for improvement also seems to exist. We reached a fine high several years ago, when we reached the Koshetz level, but we must now go on from there. Now we need qualified and competent choir directors. We need new songs, new arrangements. We need new programs for our concerts, with concessions made to American listeners by including other than Ukrainian songs. How else can our present choirs prove their natural artistry and musicianship in singing Ukrainian songs, if they do not also offer fine interpretations of songs familiar to Americans? We urgently need concertized arrangements of our Ukrainian songs for our concert singers, our instrumentalists. Why not include music on a higher plane in our programs, like operas, symphonies? It is about time we graduated from the amateur class in our concert programs.

Literature

Since music has been for centuries, our strongest point in our favor, I have dwelt at length on that subject. But we can go on to literature and state that not enough is known either by us or by the world at large about Ukrainian literature. We need more translations of our stories, our poetry, our plays. Prof. Manning has given us an excellent start with his two books — "Taras Shevchenko" and "Ukrainian Literature." They should spur us not only to read the accepted works of prose and poetry in the originating Shevchenko, Franko, Stefaniuk and a few others. We should read any modern Ukrainian magazine or book on literature and discover for ourselves the sheer beauty in the poetry of Olena Teliha, Olzhech and others of this era.

Painting and Architecture

As to painting, did you know that a school of Ukrainian painting has developed recently? Modern Ukrainian painters claim that it gives the same feeling of

lyricism, of liquid motion and grace and balance that is given by our national folk songs. You find samples of it in the modern art magazines on display here. In this field too, we need study of history and modern developments. We have many competent teachers and exponents of Ukrainian school of painting.

You might even now be considering the building of a new church, a new national home in your community. Why not utilize our heritage of Ukrainian architecture and perhaps start a new trend in style of public buildings here? Decorations too, can be modern Ukrainian, based on the traditional. We have architects among us here who have studied this Ukrainian form and use it.

In sculpturing here too, we need to go beyond knowledge of the works of Archipenko. You will find that today a Ukrainian sculptor by the name of Muchyn is being hailed by critics as a Ukrainian, but to learn the newest writers' and poets' works and help the world know them through translations. We have competent teachers here and abroad who can help us in this respect. Our knowledge should not stop at the smattering we received in our schooldays in read-twentieth century genius. Photos of his works are in many new art magazines.

Folk Art. A neglected and abused field. From the examples you on exhibit you can see for yourself the highly finished form it has taken. You can also see how vast new fields of development are open, using traditional Ukrainian designs, colors, textures, as represented by the modern furniture displayed here, designed and executed by Mrs. Maria Chomyn. The importance of an exhibit of this sort is better realized with the knowledge that non-Ukrainians seek them out for new ideas, new inspirations. Consequently an exhibitor of Ukrainian folk art must have an intimate knowledge of the origins and sources of the material on display. Since exhibits like this interpret our Ukrainian people to the world, we need to gain com-

petent people along these lines, ones who are qualified to advise on, and explain our costumes, our handicraft and our customs.

For spreading our culture among the very young and impressionable, where it is planted forever, there is the Ukrainian scout movement, part of the World Scouts, which also include the American Scouts. Ukrainian scouts in their homeland and now in the DP camps have produced youth of such high ideals that today these former scouts are willing to sacrifice their lives in the Ukrainian Insurgent Army for their high ideals, for freedom, equality, for a free Ukraine. Our culture, based on these principles always, should find many friends in the growing world, through the Ukrainian Scout movement.

I have only touched on the high spots of things we should do to develop and modernize our Ukrainian culture here in America. How to do it? I think you will find the means. Youth always has been able to meet any challenge. You might find your answer in establishing Ukrainian Cultural Courses here in the United States.

How to Do It

You can start on the generous help in this country of our Ukrainian musicians, composers, writers, teachers and intellectuals who have devoted and sacrificed a whole life-time to the worthiness of preserving and developing Ukrainian culture.

You can depend too, on help from the newest group of Ukrainian immigrants who are eager to bring their specialized and modern knowledge of Ukrainian culture to you. These recent immigrants from DP camps fit in here, because they chose to live only by their old democratic ideals of freedom and equality in this country, rather than return to their enslaved homeland to live under totalitarianism. From them you can expect fine cooperation.

From you, I repeat, we can expect wonderful things. The League, at its coming annual conventions, should be reporting fine things on our future progress in choral competitions, art contests, sports contests, handicraft exhibits. We can expect to hear of more people graduating into positions of importance in America, who will be proud to acknowledge their Ukrainian cultural background.

We can start now.

UKRAINIAN JUNIOR LEAGUE, BR. 52 OF UNWLA

On Its 10th Anniversary

October 7, 1947, marked the tenth anniversary of successful existence of the Ukrainian Junior League, Branch 52, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., by celebrating with a dinner and dance.

The guests were entertained with a piano rendition of Ukrainian folk songs by Miss Kay Mucha, and a soprano solo by Mrs. Pearl Bilinsky, assisted at the piano by Mrs. Marie Rybachok.

The welcome address was given by Mrs. Marie Rybachok, President of Branch 52, who also introduced Mrs. Julia Letnau-chyn as toastmistress. The invocation was delivered by Rev. Bohdan Olesh.

The guest speaker Mrs. Helen F. D. Lototsky, National President of UNWLA, in her address called for unity of thought and harmonious work. — You will, in the near future take over the leadership in this great organization of ours, said Mrs. Lototsky, it is then desired that you enter this field with dignity, armed with knowledge and experience. Carry on the good work of UNWLA (Soyuz Ukrainok), so ably developed by your mothers, the builders and pioneers in cultural and educational endeavors.

Mrs. Olga Liso, cited by the members as the "Woman of the year," for her outstanding achievements and contributions to the Club, was presented with an orchid and a gift.

A trident pin of marcasites was presented to members of good standing of 5 years or more.

Greetings and monetary gifts were extended by representatives of UNWLA Philadelphia Council of Branches, and Branches 41, 42, 46, 47, and St. Mary's Sorority of Chester, Pa.

One of the highlights of the evening was the initiation of a new Branch 57, the teen-agers of the Junior League, sponsored by Branch 52. Mrs. Helen Lototsky, as National President, presented a charter to Miss Helen Wasylenko, President of the new Branch.

Dinner closed with singing of Soyuz Ukrainok song. Dancing continued into late hours and a good time was had by all.

Stephanie Wochok.

ARE YOU A
SUBSCRIBER TO
OUR LIFE

On the Ruins

A Dramatic Poem

by

LESYA UKRAYINKA (Larysa Kosach-Kvitka)

Translated from the Ukrainian

by

DR. PERCIVAL CUNDY

All Rights Reserved

(Continued)

SINGER: Ho! Levite, come and help us to chastise
This criminal!

LEVITE: What is a harp to me?

With psalms and prophecies I've naught to do.
We need no prophets when we have the Law.
(The Samaritans finally get the upper hand, and having beaten
back the Jews, lead Tirzah beneath the tree where a little while
ago their young prophet was praying).

SAMARITAN PROPHET (to Tirzah)

Stand here, O prophetess, this olive tree
Will shelter thee beneath its sacred boughs.
And woe to him who dares to violate
This holy place or lay a hand on thee —
'Hear ye, O Israel!' he shall not live!

(To the Samaritans)

By maiden's hand God hath deigned to rebuke
The shameless Jews. Are ye aware what was
The relic which she cast into the stream?

SAMARITANS: Thou saidst thyself: a worthless set of strings.

SAMARITAN PROPHET:

That worthless set of strings once gave forth sound
As harp in David's hands.

SAMARITANS: O Lord our God!

SAMARITAN PROPHET:

Those same malignant strings resounded once
Within the palace of our great king Saul;
They lulled him into quiet sleep, meanwhile,
His throne was undermined by treacherous Jews
Like termites. Saul's throne fell, he was destroyed—
Those strings then wailed an insincere lament
Upon the deaths of Jonathan and Saul,
Played by that David who destroyed them both.
Full oft did those strings in Jerusalem
Sound for the ruin of Samaria.
Now they are gone, without a trace behind,
As has the pride of all Jerusalem's kings.

SAMARITANS: Hail, prophetess, another Deborah!

Give ye to her the timbrel; Let her play!
Let her like Miriam lead the holy dance,
As when she over Pharaoh's judgment sang!
Samaria hail! Death to Jerusalem!
(A Samaritan maiden gives Tirzah a timbrel. She silently waves
it away with her hand, and stands with her head sunk on her
breast).

SAMARITAN PROPHET:

She hath no mind amidst these ruins to play.
A maiden's heart is pitiful, my friends.
When day doth dawn we'll leave this place and go
Away off yonder to Gerizim's mount.
There on the high place, we will light again
The holy fire in the sacred grove.
There Tirzah will unto us prophesy
Of our Samaria.

TIRZAH: No, never, no!

I will not go up to Gerizim's mount.
And go not ye! Let us forget our feud.
Both Saul and David are together now.
What is Samaria or Jerusalem?
Both ruins! Waste!

LEVITE (to those who aided in the fight for Tirzah)

The holy altar, though?
It still stands whole.

TIRZAH: Without a sacrifice.

LEVITE: We have the Law and there 'tis written plain:

There's but one holy city in the world —
'Tis David's, and God's dwelling place the shrine
Of Solomon.

UKRAINIAN JUNIOR LEAGUE CELEBRATES ITS TENTH ANNIVERSARY

PHILADELPHIA, PA.

In October 1937, a group of Philadelphia girls of Ukrainian descent formed one of the first junior branches of Soyuz Ukrainok.

Fired with ambition but with little else to work with, they began to build the foundations of a Club that has weathered depression years and war years and has emerged a fine example of organized Ukrainian American young women.

In their first year of existence they gave Philadelphians their first chance to view the now famous, Soyuz Ukrainok collection of Ukrainian art and needlework in conjunction with the first Junior Bazaar. They began a custom of honoring their mothers with hand-made corsages at a Mother's Day concert and dinner given in league with Br. No. 41, and now they have an annual night out at a favorite Philly night spot for their mothers around Mother's Day.

Also in that difficult first year of existence they had an opportunity to show off Philly hospitality when the members prepared and served a dinner to the visiting N. Y. and N. J. Youth Chorus.

Since this is a comprehensive history of ten years of club work set own in a minimum of space and words we cannot list all Jr. League affairs. However, the first year we held the first Ukrainian Cabaret Nite in Philadelphia, and in 1945 all the proceeds from the Cabaret Nite went for

Ukrainian War Relief.

At first most affairs were given to build up a Club Treasury but by this, our Tenth Year of existence, several annual affairs have become charitable institutions. During the Lenten Season the annual Card Party donated the proceeds to the orphanage. The annual Christmas caroling proceeds go for a Ukrainian publication. At least one dance a year donates to another worthy cause such as the U.S.O. for Ukrainians in London in 1945. Also in the charitable category are donations to the Blood Bank, Cancer Drive, Red Cross and donations of Christmas Scrap Books made by the members for children in hospitals, sending food and clothing packages to displaced Ukrainians, Branch 52 does not neglect its affiliations with the Centralia or Phila. Women's Council of Soyuz Ukrainok. Aside from paying their dues and contributing annually to the press and organizational funds, they have taken an active part in each Ukrainian Woman's Day since the first one in 1940. In 1946 they instigated the organization of another Jr. branch in Philadelphia, Branch 57.

The Ukrainian Jr. League Br. 52 has made a splendid showing in cultural, educational and civic enterprises. Through the Women's Federation and International Institute they have presented Ukrainian dances, costumes, food and art on numerous occasions
(Continued on page 8)

SAMARITANS: Where's that shrine?

LEVITE: In the Law.

(The Samaritans laugh)

LEVITE: God brands the senseless with the senseless laugh.

No letter of the Law shall pass away.
What stands therein shall not be moved for aye.
Eternal is each stone of God's true House,
Because it stands there written in the Law.

SAMARITAN PROPHET: What good is that to you?

LEVITE: Take shame to ask!

How 'good?' The Law is needed for the Law
As God for God. We all are but His slaves,
Him must we serve in blind obedience.

SAMARITAN PROPHET: Serve Him with what?

LEVITE: By keeping all His rites:

To make no sacrifice outside His shrine,
So that no word be altered in the Law.

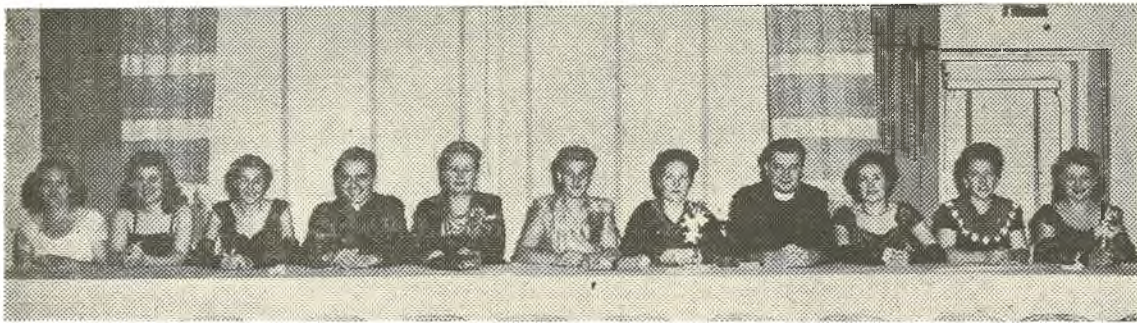
A SAMARITAN:

Then we, meanwhile, will search these ruins through,
And take the stones unto Samaria!
And on Gerizim set your altar up
And sacrifice there in the sacred grave.

GROUP OF JEWS (who have come up gradually to listen to the dispute)

Dogs of Samaritans! Lo! this is why
Ye have come hither like a thief by night!
Ye have but come to steal our holy shrine!
(The two groups begin to close for a fight. The Levite picks up
stone and aims at the Samaritan prophet).

(To be concluded)

З 10-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ 52 ВІДДІЛУ С.У.А.

Олена Страйт, Анна Григорєць, Марія Гриб, о. Богдан Олесь, Олена Лотоцька, голова С.У.А., Стефанія Вочок, Юлія Летнавчин, о. М. Волянський, Анна Гриб, Вікторія Мельник, Мілдред Потоска.

А. Васильків

СТРАХ

(Картина із життя в совітській Україні)
Памяті О. О. Ш.

На зборах — обговорення кандидатур до верховної ради. Доповідач від партійного бюро переказує завчені до подробиць біографії кандидатів. Люди позіхають.

— Ох, швидчеб уже кінець! Вдома так багато різних подарських справ, ждуть діти. До чого набридли ці зібрання!

— Товариші, всім зрозуміло? У кого є питання?

Мовчанка. І раптом несподівано:

— Скажіть, чи правда, що у кандидата Сергієнка перед революцією було двадцять п'ять свиней?

У кімнаті веселий рух. Дехто посміхається.

„А що, мовляв, був багатенький, а коли треба — зробили бідняком. Знаєш таке!”

— Це, товариші, дурне питання. Зрозуміло, що коли кандидат перевірений

Говорить, а очі злі. „Треба запам'ятати, хто підюджує”

Тоді другий голос:

— Товаришу доповідачу, а чи може бути таке, що коханку директора радгоспу нагородили орденом, хоч вона працювала не краще від інших (Це після переказу біографії кандидатки).

Ще зліщими зробились очі доповідача.

„Запам'ятати й цю. Запам'ятати і докласти, де слід”

У кімнаті зробилося зовсім весело. Люди обмінювались дотепами, жартами, розійшлись у добром настрої.

А на ранок — сумна новина. Двох жінок, що задавали питання, арештовано, заведено справу про ворожу вихватку в урядовій установі...

І ось прийшов він — безтілесний володар одної шостої частини світу, відливий як іржа, проникливий як газ. Обгорнув кожне серце тривогою, відібрав спокій і сон. Чия черга тепер? Хто осяде за ґрати, дбайливо замасковані дерев'яними щитами, щоб і тої невин-

ної втіхи не мали очі увязненого...

— Докторе, власне, чого вам боятись?

Олена Олексіївна нервово пересмикує плечима.

— Чого? Який Ви наївний, друже! Адже мій покійний батько — полковник петлюрівської армії. Це — раз. А — друге, я учениця засланоного професора, який мені особливо симпатизував. Третє — я очолюю лікарню

— Тож Ви не можете відповісти за чимось дурість.

— Логічно — ні, але, по їхньому я за все відповідаю, розумієте? Навіть за те, про що хтось подумав

Болісна усмішка кривить уста Олени Олексіївни.

— Ви не повірите, які в мене раніше були міцні нерви. Уявіть собі трупарню, де принаймні два десятки трупів. Трупарня у глибокому льоху. І ось увечорі приходить молода дівчина, студентка, бере у сторожа ключ, і до дванадцятої години одна-однісінька порпається у мертвому організмі. А тепер я здригаюсь, мало не кричу, коли в око раптово впаде тінь від дерева

На всю трохсоткілометрову округу відоме ім'я лікаря-хірурга Олени Олексіївни. Десять років по мистецькому володіє вона ножем, робить складні операції, рятує здоров'я й життя людей.

Багато пройшло крізь її руки хворих. Інші всього з п'ятьма відсотками на одужання, як то кажуть, „з одною ногою на тому світі” І тут особливу настирливість виявляла Олена Олексіївна.

Молодший медичний персонал у той час боявся її, як вогню. Вона була капітаном — розумним, пильним і... жорстоким, щедрим на різкі оклики, навіть на лайку, бо йшло про спасіння людини.

В очах встає струнка постать у білому халаті і з білим

ковпаком на голові. Руки закріплені, страшні, водночас сильні й ніжні, руки майстра життя...

На операційному столі тяжко спить блідий, придушений хлороформом юнак. У нього розкриває череву, видно, як пульсують внутрішні органи, і там, у небезпечному сплетінні м'язів причаївся смертю загрожуючий опух. Рука хірурга робить упевнені, розраховані до міліметра, рухи, відділяє хворе місце від здорового. Санітарка держить наготові таз, червоний шматок м'яса летить у нього. Все! Юнак житиме!

Ой, яка втома після цього напруження! Медична сестра витирає рясний піт на чолі лікаря, друга готується мити напружені руки.

Руки — це все. Вони не повинні мати справу з кухнею, з якимсь іншим приладдям, крім скальпеля. І вони конче потребують спокійного, врівноваженого настрою, але

— Сьогодні мене викликали в НКВД, — каже Олена Олексіївна, і дивиться кудись мимо порожніми очима.

— Ну, то щож, нехай викликають.

— Питали, чому не була я на тому зібранні і як припустила, що в мене працювали такі елементи.

— Олено Олексіївна, плюньте на це. Вам власне треба відпочити. Беріть місячну відпустку тай їдьте собі.

— Колиб же пустили. Я поїхала! Але — відмовляють.

І безпорадно кладе на стіл виплекані мужні руки.

Чому доля жноді відвертає обличчя од людей? У когось є родина, щирий друг, який дасть розраду, візьме на себе частину тягару, вміло усуне гнітючу думку. В Олени Олексіївни особисте життя не вдалося. Перший чоловік помер, з другим розлучилась. Правда, є брат і невістка, алеж це — півродини.

Кілька днів ходила тінню по кімнатах, і все думала, думала...

— Лялю, та візьми себе в руки, — казав брат. Аж дивно на

(Продовження на 11-ій стор.)

UKRAINIAN JUNIOR LEAGUE CELEBRATES TENTH ANNIVERSARY

(Continued from Page 7)

they have participated in Ukrainian concerts and plays. For one Women's Council affair in Dec. 1944 they presented the first Ukrainian Minstrel Show.

Aside from the benefits and pleasures derived from belonging to and working with such a fine Soyuz Ukrainok organization, Branch 52 has inaugurated many personal benefits for its individual members. At our annual anniversary dinner one of our members is presented as "Woman of the Year" for outstanding achievement throughout the year. The Sunshine Committee makes sure that each girl is remembered at time of sickness, on birthdays, anniversaries, weddings, etc. Individual Pollyannas keep them in suspense with cards and gifts throughout the year until the annual Xmas party. At this 10th Anniversary celebration pins have been presented to members of at least five years service in the organization. This practice will be continued at subsequent anniversaries.

Before closing this short resume of the work of Ukrainian Jr. League Br. 52 we wish to thank everyone who has helped and encouraged us and patronized our affairs. Especially we wish to thank the Philadelphia Woman's Council who kept us from disbanding entirely in 1942 after meetings were suspended for several months. At that time they helped us reorganize and refurbished our treasury with a \$25.00 gift.

A. H.

WELCOME INDEED

Let us extend a warm welcome to a new Junior Branch of the U.N.W.L.A. in Cleveland, Ohio, which according to the letter given here is joining our happy family very soon.

Dear Mrs. Lototsky:

Fifteen very enthusiastic young Ukrainian women met at my home several weeks ago to discuss the possibility of organizing a junior group sponsored by Branch 30 of Soyuz Ukrainok.

The girls were very eager to organize. As the temporary chairman selected at this initial meeting, I wish to inquire about the steps necessary to take to apply for a charter. Branch 30 kindly consented to pay the charter fees and, of course, we have their wholehearted approval.

Will you please give me the information requested at your earliest convenience so that our actions may become official as quickly as possible.

Sincerely yours,

Helen Mural.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЕТРОЙТ, МІШ.

Товариство ім. Лесі Українки 37 відділ США

Під кінець вересня, 37 відділ США почав знову товариську працю, улаштуючи забавний вечір з „бінго“.

І ось в салі Українського Політичного Клубу при Сікот стріт 25 вересня взяли участь у цій забаві близько сотки жінок, між якими були членки не тільки союзних відділів але й Золотого Хреста.

На головному столі укладено справді гарні речі, які були випрацювані вправними руками членок 37 відділу, а вже найбільш до того доложила старань наша голова пані Пелех. Були там вишивані пошівки, хусточки, накриття на комоди, фартушочки, рушнички, й гачковані серветки так дуже побажані кожній господині для дому.

Інші наші членки принесли дещо з печива, бо гарний чоклядовий торт є теж дуже лаца штука на вигравку. Над цим усім розносились солодка аромата синього винограду, якого принесла аж два коші пані Доня Демрей із свого „баштану“ Це теж на вигравку.

Оглядаючи такий пестрий запашний а до того смачний крам, учасниці охоче засідали при довгих столах і готовились до забави.

Та цим разом бінго було побічною аферою. Головна атракція вечора була вигравка малого образу „СОФІЙСЬКИЙ СОБОР У КИЄВІ“ В. Г Кричевського. Цей образ наш відділ закупив через паню Вокер в Нью Йорку з тією ціллю, щоб поширити його малюнки, а також щоб допомогти матеріально самому маляреві, який перебуває на скитальщині у Франції. Кілька його малюнків ще літом розпродано в Детройті між українцями. Важно зазначити, що ці образи були на виставі в Інтернешенел Інституті, в дівочім Мері Гров Каледж і Детройт Нюс Травелерс Шов. На усіх трох виставах малюнки Кричевського здобули собі добру оцінку, й тому тягнення щасливого числа в часі забави усі учасниці нетерпеливо очікали.

Але сталося так, що з детройтських учасниць цього вечора ніхто не мав щастя до малюнку, бо щасливе число впадо на ім'я пані Маргарети Кривий аж до Шикаго, — тикети дістались теж до Пїтсбурга й Філадельфії. Сподіваємося, що пані Маргарета Кривий у Ши-

каго мала особливу приємність і вдволення, діставши з Детройту таку милу несподіванку.

Потім пані Вокер представила присутнім троє гостей, які прибули недавно з європейської неволі, й які були учасницями цього вечора, а саме: панна Уляна Коваль, студентка медицини а теж колишня секретарка Українського Допомогового Комітету в Європі, пані Вікторія Новотна, дочка пані Анни Статникової, яка тепер перебуває в Канаді й яка літом викладала про українське мистецтво на Освітніх Курсах у Винніпегу, а далі пані Александра Бень, дружина покійного полковника Василя Бень, адютанта отамана Семена Петлюри й члена генерального штабу армії УНР. Пріявні сердечно вітали шановних гостей з Європи, а опісля знайомилися з ними особисто.

Так проминув цей вечір перший у цій сезоні, і дав обильний прибуток до відділової каси, а з цього певно піде поміч українським скитальцям.

* * *

На місячних зборах, які відбулися 9 жовтня, рішено уладити у грудні привітний вечір, на який постановлено запросити по змозі всіх тих осіб, що прибули з Європи й які перебувають в Детройті. Буде це свого роду виміна думок і дискусія над різними справами про співжиття між американськими українцями й українцями що тепер прибули з Європи. Провід 37 відділу старається, щоб цей вечір упорядкувати гарно й цікаво.

* * *

Четвергами членки 37 відділу сходяться щоб вишивати речі на Світовий Базар, який як кожного року так і цього відбудеться в аудиторії Інтернешенел Інституту, в початках листопаду. Там буде вистава українських експонатів, і як звідома нас місцева Філія США, при участі місцевих відділів буде вечір зложена з українських страв для широкої публіки що оглядатиме цей Світовий Базар.

З цього бачимо, що для місцевих відділів США починається заподадлива праця.

Подала Юлія М. Шустакевич

ДЛЯ „НАШОГО ЖИТТЯ“ Й НА ВИДАННЯ ТВОРІВ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ.

Наш 29 відділ Союзу Українок Америки по літнім відпо-

чивку розпочав працю. Перші осінні збори відбулися в неділю, 14 вересня. Уряднички хотіли зробити несподіванку для членок і зготовили дещо з печива й каву, бо сподівались багато членок на ці збори, але зливний дощ перешкодив нам. Всеж прийшло трохи членок, і по зборах відбулось мале прийняття підчас якого пані Білон попросила до збірки, та зібрано \$12.00 на пресовий фонд „Нашого Життя“ На другий день при чаю в хаті секретарки нашого відділу ще доложили членки \$6.00. В такий спосіб придбали трохи грошей, а решта з каси доложили і вислаємо \$15.00 на пресовий фонд нашого часопису Н.Ж., а \$10.00 на видання творів Лесі Українки в англійській мові. Вислали ми також знову чотири пакунки поживи для бідних дітей на скитальщині.

Тепер почуваємось задоволені що сповнили хоч маленький свій обов'язок.

А скільки більше ми могли б зробити колиб у нас було трохи більше доброї волі й колиб так великі й сильні відділи були у кожній місцевості?

М. Колісник, секр.

КУЛЬТУРНИЙ ВЕЧІР 31 ВІД. С.У.А.

Детройт, Мишиген

Минулого місяця членки 31 відділу Союзу Українок Америки зійшлись до п-ні Красневич, щоб перевести пару годин на читанні й дискусії. Відчит на тему „Сила преси і книжки в житті народу“, мала п-ні Павлина Будзол. Цей відчит зробив гарне враження на присутніх, почім вивязалась широка дискусія, в якій майже всі погоджувались з поглядом, що в нашій народі є замало цінена й шанована преса і книжка, що наш народ не використовує книжки, цієї благородної морської глибини, бо колиб користав і ввірнув у книжку наче в морську глибину, то певне дивні перли витягнув би і був би славний, був би знаний, серед світу широкого.

Опісля синок панства Красневичів, який студіює музику, загравав нам кілька народних пісень, а п-ні Красневич подала чай і тісточка своєї роботи, що завершило вечір який можна сміло назвати культурним.

О! дорогі членки США, зверніть увагу, заінтересуйтесь такими культурними вечірками, це є велика моральна, рідна і виховнича сила, це прямо школа, бо на таких вечірках член-

ки вповні пізнають себе, виховують духа краси, любові й жертвенності, а цього нам як найбільше треба, особливо тепер коли рішається доля світу, а нашого народу, нашої України зокрема.

Зібрано жертв \$10.00, що призначено на видання творів Лесі Українки. Про ці твори говорено ширше, давано різні проекти, якби зібрати як найскоріше грошей, щоб твори Лесі Українки побачили світ в 1948. Одначе всі погодилися щоб пляни й проекти лишити Головній Управі США.

Анастасія Г. Біловус,
секр. 31 від. США.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Дочки України, відділ 42 США

Мало хвальби, а більше праці. Так ми членки 42 відділу Союзу Українок практикуємо і працюємо у нашій відділі.

За минулих 6 місяців ми вислали 6 разів пакунки з поживою, 3022 фунти до табору в якому було понад 900 дітей та жінок що сподівались немовлят.

Багато разів доходили до нас завваги: „Не висилайте так часто, бо не знаєте чи вони ці пакунки одержують“ і багато інших „щирих порад“ які прямували до того щоб нас знеохотити до праці. Але ми на це не зважали, бо мали надію в Бозі що всі пакунки зайдуть щасливо до наших скитальців, які так дуже потребують нашої помочі.

І ось кілька тижнів тому ми одержали відповідь й сердечну подяку нашому відділові за нашу поміч для них.

Пані Олена Ріпель, управителька нам призначеного Централю США, табору пише:

„Дорогі наші землячки, Дочки України! Вже третій раз пишу до Вас. На два Ваші листи з 5 і 23 лютого, 1947, я відписала негайно і повідомила Вас що листи прийшли у два місяці після того як Ви їх вислали. Ще раз сердешна Вам дяка за них. З Ваших листів ми дізнались що Союз Українок, Дочки України, (чудова назва), переслав до нашої делегатури Об'єднання Українських Жінок, на мою адресу 5 лютого 16 пачок а 23 лютого 12 пачок з харчами й одежею. Перед двома тижнями одержали ми з Централі з Мінхену 7 пачок, а кілька днів тому дістали знову повідомлення що прийшло ще 9 пачок. Сердешна Вам усім подяка за такі щирі для нас (Продовження на 10 сторони)

(Зі стор. 9.)

дари.

Дорогі наші Рідні! Ви не можете собі уявити які різноманітні почування ворушать наші душі, читаючи Ваші дорогі слова. Які вдячні ми Вам за це зрозуміння нашого не завидного положення. Ці Ваші щирі слова утверджують нас що Ви хоч тисячі миль, віддалені від рідної землі, не забули за неї, що інші умовини Вашого життя не змінили Ваших душ, що рідна батьківщина все для Вас близька й дорога й Ви радієте її добром, а болієте її горем. За це Вам велика вдяка й честь. Це додасть нам сили видержати цю важку годину нашого життя, незнаного завтра. Пересилаю Вам усім найсердечніший привіт".

Олена Ріпель.

Хай усім буде ясно, що краще зробити у добрій вірі, ніж вимовлятися від висилки, мовляв, а може не дістануть, шкода труду й гроша.

Віслані пакунки коштували 825 дол. і ми раді що наші членки ці гроші придбали різними імпрезами, збірками на своїх зборах і при різних нагодах. Крім того за 10 місяців праці можемо ствердити що готівкою вислано до Злученого Українського Американського Допомогового Комітету 147.50 на інші потреби для скитальців якими комітет займається й дає поміч. Не можна поминути й таких датків у цьому році як Сиротинець у Філадельфії 200.00, Дім Старців, 50.00, Академія для дівчат у Факс Чейз 100.00, Пресовий фонд нашого часопису Наше

Життя 115.00, видання творів Лесі Українки в англійським перекладі 68.50, Конгресовий Комітет 25.00. Все зібравши робить поважну суму 1,128.50 дол. які наш 42 відділ США дав за 10 місяців цього року.

Це не подаємо для хвальби а просто для прикладу як багато можна зробити коли є добра воля й почуття громадського обов'язку.

І не тільки працюємо але маємо багато радості, коли напр. членки забажали зробити собі прогульку, усі разом як гарна родина, раз до Словтсбург а другу до Вайлдвуд, над море. У Вайлдвуд ми відвідали нашу членку що має там вакаційний дім. Після гарної прогулянки над морем ми пообідали у п. Мочернюк, яка передала належитість за обід з призначенням 18.50 на Сиротинець СС. Василянок, а 18.50 до нашого відділу. На зборах у жовтні членки ухвалили знову 50.00 на пакунки для скитальців до таких таборів які до тепер не мали ще призначеного Централю відділу США.

Нехай цих кілька рядків із виказу праці одного відділу США буде заохотою для наших посестер в США. Жертвенність й праця для наших рідних за морем, осиротілих і безхатніх дає велике вдоволення та запевнення що "ні врата адова не подолають" скорбного але безсмертного українського народу. З нами Бог.

Анна Бойко, голова.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З Ювілею на Наше Життя

Дня 29 вересня відбулась не-

сподівана гостина в честь панства Івана і Василини Карбовських, яку уладив для них 46 відділ США і Філадельфії з нагоди їх 25-літнього ювілею.

Пані Карбовська є довголітною активною членкою 46 відділу, тому не диво, що членки зійшлись так численно щоб враз із Ювілятами відсвяткувати цей день та зложити свої побажання.

З тієї нагоди зібрано \$20.00, й поділено так: на церкву св. Миколая 10 дол., на Сиротинець 5 дол., на пресовий фонд Нашого Життя 5 дол.

А. К., секретарка.

ПРОФЕСОР ДОРОШЕНКО ІДЕ ДО КАНАДИ

Відомий український історик Дмитро Дорошенко покинув скитальщину в Європі й переноситься до Канади.

УКРАЇНСЬКИЙ ВСЕ-АМЕРИКАНСЬКИЙ ЗІЗД

Дня 18 листопада зачнеться в Нью Йорку український все-американський зізд, заходами Українського Конгресового Комітету Америки й Комітету Українців Канади.

Участь в конференції, крім ініціативних Комітетів, візьмуть теж делегати з Аргентини, Бразилії, Уругваю й Парагваю.

КОНЦЕРТ МАРІ БОДНАР

Дня 19 жовтня відбувся перший концерт молоді співачки Марії Боднар в рецитатійній салі в Карнегі Голл, в Нью Йорку.

Вона між іншими творами співала композиції Углицького і Гайворонського. Критика була прихильна.

TWENTY-FIFTH

ANNIVERSARY

Banquet & Ball

tendered by

UKRAINIAN DEMOCRATIC CLUB, INC.

and WOMEN'S AUXILIARY

Pennsylvania Hotel, New York City

Sunday, Nov. 9th, 1947

MUSIC—JOHNNY KING and HIS ORCHESTRA

Subscription: \$6.50

Dress Optional

DINNER AT 6:00 P. M.

Reservations may be made at clubrooms:

59 St. Marks Place, New York, N. Y. — Gramercy 7-2534

Л. П.

Бердичівська Ніч

(Дальше)

На дворі вже вечоріє. Вже важко нам розпізнати недалекі села, дерева, поля. Все зливається якось до купи, прибирає одну спільну сіру краску, заходить мрякою. Де небо — ясна краска, де земля — темна. Ми далі дивимося, хоч очі від сильного напруження зболіли і тіло стерпло від сидження без руху. Минаємо неосвічені стації, позатемнювані міста.

В одному місті прогуділо на тривогу. Це нас насторожує. Швидким темпом доїжджаємо до Здолбунова. Поїзд зупиняється. Вже пізна ніч. Не знаємо, як довго буде тривати ця зупинка й тому лишаємо одну на сторожі при вікні, а самі йдемо спати. Колиб потяг знову рушив, вона мала нас збудити, щоб ми могли нічого не прогавити, дальше дивитися крізь вікно. Сіріло вже, як збудили нас "чубарики", які принесли нам відро води (на 30 жінок для миття і пиття) й по кускові хліба. Ці харчі мали знову нам вистарчити на цілий день. В пів години після цього, потяг рушив з місця і ми знову заняли свої місця при вікні.

Зближалися ми до границі Збруча, тої границі, що віками ділила нас від наших братів з Великої України, того Збруча, я-

кий проходила в 1919 році сумним походом Українська Галицька Армія. З запертим віддыхом і великим зосередженням уваги слідили ми за кожною пяддю землі, що зближалася до границі. Рукою давили серце, що товклося в грудях від несамовитого хвилювання. Нараз потяг звільнив бігу й вільним темпом минає границю. арисувалося різко по цей біг поле покраєне в стежки, а по той широкий безкрай лан хвилюваної пшениці. По цей бік живопліт плеканий, а по той бік буйний високий, людською рукою не займаний.

Боже! То цеж та Україна, яку ми в мріях леліяли. Ох не така вона тут, як там, а широка безкрая, безмежна. Забули ми, що як вязні ступаєм ми перший раз по цій святій землі, забули ми, що грати ділять нас від цих широких піль. Мов п'яні ми, мов божевільні сміялися, то плакали, чужі незрозумілі для окруження.

Україно, це твої діти привіт Тобі шлють! За Тебе, за Твою волю, за Твоє ясне погідне обличчя кати нас сьогодні закутих везуть.

Не ломить нас одноманітний лан пшениці, що геть десь сходиться з небом. В наших очах сльози радості, сльози щастя. Нашим бажанням залишитися тут в Україні, хочби гірко працювати. Минаємо стації убогі, без квітників, без огорожі, без людей. Серед поля то тут то там балка, в ній правдиве Шевченкове село. Людей ми зблизька ще не бачили. Негайно чуємо дитячі крики й вигуки здалека. Швиденько витягаємо кістку цукру (передача з дому) і пишемо на них олівцем: "Слава Україні! Привіт для Вас від Ваших рідних! Ми рідні Вам, хоч вязні ми".

СТРАХ

(Череніс з 8-ої сторони)

тебе дивитись!

— Не можу я, розумієш? За тиждень три допити. Заберуть мене!

— Заберуть тай пустять. Нема тут стільки фахівців, щоб ними розкидатись.

— А коли заберуть, я не витримаю. Тюрма, бруд

Лихо саме не ходить. Воно — шуліка, що нападає на слабшу істоту. І коли жертва переможена, кинена в порох, частково знищена, тоді з якоїсь щілини виповзають інші хижаки й довершують справу.

Не треба, зовсім не треба було братись за ту чергову операцію. Алеж вона, — перше нагальна, а друге — така жаха для Олени Олексіївни. Це — трахеотомія.

Дифтерійний хлопчик захлипався. Йому необхідно розрізати горлянку, вставити трубку для дихання, і — все.

Та не врахував чогось довідчений хірург, іншим повні були її думки, і — хлопчик загинув.

Батьками було порушено судову справу про недбальство лікаря. Ще допити, тривога, біль власного сумління.

— Олено Олексіївна, помилки робить навіть професура. Заспокойтесь!

— Ні, тут справа глибша, серйозніша, ніж поодинокий випадок. Мені зрадили руки, розумієте? І я не певна, що під час операції не заріжу людину. Не певна, що зможу працювати взагалі

Знову ходила тінню, як приречена, відповідала недоречі, посміхалась вимушеною усмішкою.

І одного разу застугоніли рідні у вікна колег-лікарів. Олена Олексіївна отруїлася мор-

УПА

(Продовження із сторони 4.) СНБ (чеське НКВД). Крім того, до боротьби з відділами УПА використано теж відділи бувших чеських комуністичних партизанів.

Досі в акції проти УПА згинувло 39 чеських вояків, 81 були поранені і 5 пропали без вісті. Втрати УПА, казав міністр, були вдвоє більші. Вояки СНБ та цивільні особи, які допомагають в боротьбі проти українських повстанців, одержують медалі за хоробрість та по 10,000 корон (200 доларів) за кожного вояка УПА.

Міністр заявив, що УПА є дуже добре зорганізована, має першорядний військовий вишкіл і добре озброєна. На закінчення закликав військо й цивільне населення до дальшої боротьби проти УПА.

Дальше генерал Свобода заявив, що полонених вояків УПА, після вступного переслухання військовими органами, передається до судових тюрем, де проти них ведуться судово-карні доведення. Ця заява міністра мала на меті теж заперечити закиди, що чехословацький уряд передає полонених вояків УПА до розпорядження совітським властям.

фієм...

Цілу ніч лікарі рятували лікаря. Підтримували серцеву діяльність, відганяли примару смерті.

Ось позіхнула Олена Олексіївна, обвела свідомим поглядом колег, проказала, дивно розтягуючи слова:

— Не трудіться! Я знала, що роблю. Ця доза — смертельна.

Догоріла як свічка, колишня володарка над смертю, лежала непорушно, з печаттю спокою на устах.

Проклямація Українського Дня 1 листопада у Філадельфії. На знімці посадник міста Філадельфії Бернард Самуел, Директор ЗУАДК др. В. Галан, панни Марія Кулька і Елинора Кульчицька

Під кінець дебат генерал Свобода заявив, що 1 листопада відбудеться „добровільна мобілізація” бувших чеських і словацьких комуністичних партизанів для успішної боротьби проти УПА.

„ВІЛЬНІ УКРАЇНЦІ З ОКОЛИЦЬ КИЄВА”

На кордоні совітської зони Німеччини, в жовтні. — Кореспондент ньюйорської газети Сан, МакГовен, довідується від подорожних, що приїждять із Совітського Союзу про дії українських, польських та балтійських повстанців за совітською залізною заслоною. Вони твердять, що спільні дії проти-комуністичних поляків, українських самостійників та балтійських повстанців приводять на край руїни совітську імперію.

Кожний потяг на теренах, опанованих Совітами, охороняється сильними відділами червоної армії перед нападами й саботажами з боку повстанців.

На підставі оповідань подорожних кореспондент стверджує, що найбільшу активність проявляють „вільні українці околиць Києва”, які у своїх виправах переходять польський кордон та розгорнули широкі дії головно здвож словацького кордону. Кореспондент додає, що „легіон цих людей” перейшов недавно до Баварії та був роззброєний американськими поліційними військами.

Він теж довідується, що „найбільш відомою групою, яка бореться проти совітської армії”, є група відома під назвою бандерівців. Українські повстанці, твердить кореспондент, йдуть слідами „генерала Петлюри, який після першої світової війни був створив коротко-триваючу незалежну Українську Републіку”

Професор др. Кость Андрусишин викладає українське мовознавство (українська мова, література, історія України) в Саскачеванському університеті в Саскатуні.

Вже бачимо станцію, коло неї дівтора бавилася в поросі, пасла худобу. Побачивши потяг, втихли, поставали і вліпили мовчки свої оченята в малі закратовані вікна вагонів.

Минаючи їх, ми кинули крізь вікно пригорщами білий цукор. Знов заметушилася дівтора і з криком кинулася на цей дарунок. Цікаво тільки, чи кістки, обтерши з пороху несли прямо до уст, чи прочитали наш привіт, чи зрозуміли нас ті наші найменші брати.

В кілька секунд після того потяг зупинився.

За хвилину прийшов під наше вікно „чубарик” і лютим голосом зарепетував: „Что за бумажки ви бросили сквозь окно? Кто это сделал, должен признаться, а если нет, все будут отвечать”, — лютився він. Але ми зробили невинні міни й сказали, що ми нічого не знаємо. Боялися ми тільки, щоб не „закупували „капусі”, які їхали теж з нами й то один — як ми опісля довідалися, даний спеціально на догляд нас „крупних проступників”. Та видно, що „чубарики” не знали точно з котрого вікна вилетіли ці „білі бумажки”, бо ті самі погрози повторили вони під сусідніми вікнами.

Вкінці потяг рушив знову вперед. Під вечір зупинилися ми в Шепетівці. Машина брала воду тай і нам дали одне відро. На станції крутилися люди. Та мужчин було мало, дуже мало, десь якийсь старичок, більшість молодих жінок, святочно одіті в білих хустинках на головах. Щось тихо між собою розмовляли й непомітно споглядали на потяг. Енкаведисти не пускали тих, що хотіли перейти попри нас ближче. Ми напружували слух,

щоб почути їхню мову. Ми були цікаві по якому вони говорять. Але їх добрячі, лагідні лиця, співчутливі погляди переконували нас, що вони наші, нам рідні. Посилали ми їм рукою привіти, коли „чубарики” не бачили, усміхалися до них приязно, бо й більше нічого не могли. Одній молодій жінці, що скористала з не уваги „чубарика” і підійшла на мить ближче до нас встигли ми крикнути, що: „взяці ми за Україну, політичні”. Сумний, глибокий погляд її синіх очей, яких не забуду ніколи, був нам відповіддю.

Іхали ми так ще цілу ніч і на третій день нашої подорожі вполудне прибули ми в Бердичів. Тут почали розвантажувати потяг з в'язнів. Бачили ми, як випускали їх із вагону й казали миттю сідати на землю, дивитися на землю, нікуди не оглядатися. Ми пильно стежили за нашими хлопцями, бо ми відчували, що вони будуть ділити нашу долю. Та кожний з них не наш, обдертий почорнілий, згорблений з безперервним сухим кашлем, з запалими очима. Не серед тих шукати нам наших. Наші йдуть юно й бадьоро; ясний, гордий їх погляд. Та в ту мить Анка пізнала Дмитра, що вже сів на землю, по наказу й голову скинув у низ. Значить, що як є Дмитро, то може будуть і інші наші друзі, то може буде й мій брат.

(Дальше буде)

Кампанія ЗУАДКомітету вже зачалась. Своїми датками й збіркою одержіть, щоб вона була як найуспішніша.

УКРАЇНЬСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ В ОТТАВІ

Делегація Комітету Українців Канади і Допомогового Комітету, переговорювала з урядом в Оттаві справу негайного допущення більшого числа скитальців до Канади.

У склад делегації входили: о. С. В. Савчук, В. Гультай і члени Допомогової Місії в Європі, Богдан Панчук, С. Яремович і панна Анна Храплива.

Міністри розказали делегації, що до цієї пори зроблено у справі приїзду скитальців, та вказали на деякі труднощі, а головню брак транспорту. На це делегація відповіла, що ці труднощі є до певної міри перебільшені і вказала на те, що зробила Велика Британія, яка поставилась найкраще до скитальців. Велика Британія вже прийняла понад 100,000 скитальців, і рекрутує ще 200,000 з американської зони в Європі.

В таборах в Європі є ще півтора мільона скитальців, між ними 200,000 українців, які не хочуть вертатись під комуністичну владу.

Делегація дальше підкреслила що недоїдання й непевність, що далі буде, впливають некорисно на фізичний і моральний стан скитальців. Вони дістають діету 1,500 калорій денно, і це заледви вистарчає на животіння. Багато скитальців були фізично виснажені невеличкою працею в Німеччині ще перед закінченням війни.

Велике число скитальців, які мають афідевити й забезпечену працю й опіку в Канаді, не могли до цієї пори приїхати, бо медичні регуляміни застрогі. Інші, якими їх рідня в Канаді готова заопікуватися, не можуть дістати дозволу приїхати з уваги на старший рік.

Щоб влекшити приїзд скитальців до Канади, делегація предложила урядові рекомендації.

Після того Комітет Українців Канади й Український Допомоговий Комітет предложили аплікації на приїзд до Канади 50 українських сиріт, 200

ЛИСТ З ПРАГИ

Пані Марія Омельченко, відомої письменниці й журналістки пише в листі до редакції Нашого Життя між іншим таке:

„Я завжди до 1938 року пильно слідувала праці українок в Америці, раділа нею й де могла говорила про це, наприклад в Югославії, в Болгарії, коли там виступала з виступами. Я цілком розумію що Ви там не тільки культурно мусяте працювати, але й виконувати велику соціальну працю, бо завжди помагали Рідній Галичині, та українській еміграції розкинутій по цілому світі. Це велика заслуга українок Америки, бо не дає загинути нашій молоді та старому громадянству що працює поза межами Рідної Землі. Подяка Вам велика.

Дістала Ваш прегарний, змістовий часопис „Наше Життя” числа 7 і 8. Добре інформує про працю українок Америки, знайомить своїх читачок з культурою нашого народу, та заохочує їх до дальшої праці. Шкода лише що мало сторінок та слабкий папір.

Ось українки в Авзбургу (Німеччина) видають „Громадянку” в прегарній обгортці з багатими ілюстраціями, а Ви там, думаю, маєте більше можливостей видавати більш репрезентальну газету. Могиб свій часопис посилати чужим жіночим організаціям на виміну. Так би знайомили чужинок зі своєю так поважною працею. Це велика булаб пропаганда нашої культури і положення нашого народу

КОНЦЕРТ ДОННИ ГРЕСЬКО В КАРНЕГІ ГОЛЛ

Дня 30 січня буде концерт славної молоді української скрипки Донни Гресько в Карнегі Голл, в Нью Йорку.

дівчат до хатних робіт, родин до праці на фармах і 50 родин культурних працівників — як диригентів, музиків, скульпторів, артистів для яких знайдеться праця при церквах і культурних установах.

НА СВІЖУ МОГИЛУ

поета Миколи Матієва-Мельника

Гей, ударте хмари в грім,
Та повій осінний вітре,
Та скажіть Гуцулам всім,
Най заграють у трембіти.

Най розкажуть там тепер
Всім в місточку Яблонів,
Що їх Батенько помер,
Поет, Дух Живого слова.

Та най грають на весь Прут
Та по усій Гуцулії,
Що Батенько вмер отут,
Вчитель міста Коломиї.

Та най знають люди всі,
Де Карпати наші милі,
Що отут, в чужій землі,
Ми поета схоронили.

Та най вчує звуків їх
Все Поділля, Україна,
Що не стало у живих,
Славного Гуцулів Сина.

* * *

Вічна Память най буде
Тобі, Півче-наш Великий!
Твоє слово голосне
Полишив Ти нам у віки.

Степан Мусійчук
Янгтаві, Огайо, 18. жовт. 1947.

Гей, кривава наша слава
записана могилками
Теперішня прелукава,
а майбутня перед нами
чи квітчаста? Ой терниста...

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші
оказії

замовляйте тільки в українського квітцаря
Еміліян М. Матковський
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДИ В МІСТІ
ФИЛАДЕЛФІЇ
EMIL M. MATKOSKI
2904 W. Poplar Street
Philadelphia 30, Pa.
Phone: FR 7-5582

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ
Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю
MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.
Tel. MARket 1320
Обслуга в день і ночі

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY
NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE
2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

КОНЦЕРТИ ПРОФ. ПРИДАТКЕВИЧА

Відомий український скрипак і композитор, Роман Придаткевич, обїхав Канаду, де дав концерти у 14 містах.

Акомпанювала його молода дочка Ганна.

Професор Придаткевич тепер учить музико-знавства у стейтовім університеті в Кентокі.

270 ВОЯКІВ УПА В ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

З Франкфурту над Меном, в Німеччині, повідомляють що досі вже більш як 270 вояків УПА перебилось до західних окупаційних зон через землі окуповані Совітами.

ЗУАДК доручив своему представникові в Європі, адв. Р. Смукові щоб дав їм усяку можливість поміч.

В ДОЛИНІ ЛІМНИЦІ ...

(Продовження зі Сторони 5-ої)
Та це лишається одна невеличка річ — колиска. Це чотиригранна скринка з півкруглими боками. У вужчих стінках має проверчені дірки й через них на шнурах завішена на сволоці. Матеріал яловий. Буває прикрашена різбою на рівних боках. В Решнятому різби не має, а на чоловічій стінці вирізаний хрест і дата виконання.

Ось перегляд сільської хатньої обстановки. Як бачимо, великих новин немає. Устаткування не міняємо так швидко, як одяг. Головна зміна заченила мисник і стілець, предмети, що вимагають улпшення. Жаль, тільки що це не діється в народному стилі, а просто живцем перебирається з міста.

Грац, 9 вересня 1947

ІВАН ГАСИН
НАЙСТАРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у Філадельфії

В потребі удавайтеся до нас, а дістанете
чесну і щирю обслугу. Ціна після
Вашого бажання
КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНА
PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234
HASYN FUNERAL HOME
2241 North Broad Street
Philadelphia 32, Pa.

КВЕСТІОНАР

Пакунків по 69 фунтів вислано: (подати число)

Коли

Імя управительки табору

Місцевість табору

З харчами

З одежею

Відділ СУА число:

Місцевість

Голова
Секретарка